

[Boligministeren.]

antal personer i husstanden, og at ægtepar således kommer til at gå, forud for enlige; uanset at børnetallet er det samme.

Efter gældende regler har staten ingen mulighed for at anfægte denne praksis, og der kan ikke gøres noget ved den, medmindre lovgivningen ændres. Jeg vil imidlertid henlede opmærksomheden på, at boliglovene nu er til behandling i folketinget, og at hr. Bundvads ønske kan give folketingets boligudvalg mulighed for at overveje hele dette problem med henblik på en eventuel ændring af lovgivningen, såfremt man finder det fornødent.

Asger Jensen: Den forespørgsel til socialministeren, vi her drøfter, kan vel nærmest betragtes som en slags programmerklæring — i hvert fald som en målsætning for, hvor der bør ændres i den sociale politik. Målsætningen indbyder jo ikke til den store uenighed, det har den sådan set aldrig gjort her i tinget, og hr. Bundvad tog da også anledning til foruden målsætningen at fortælle om de gode ting, den tidligere regering har gjort. Dem har den tidligere regering imidlertid aldrig stået ene om. Man kan vel sige, at f.eks. forbedringen af invalidepensionen, som blev nævnt, vel i høj grad kom, fordi vi andre var begyndt at tale om, at der trængtes til noget på dette område.

Man kan derfor sige, at både opstillingen af målsætningen og det, der er sket, er sket i fællesskab; vi har alle haft vore ønsker, og der har ikke været uenighed om at forbedre på disse punkter — i hvert fald er den tidligere regering aldrig gået til folketinget for-gæves, hvis den ønskede forbedringer. Jeg synes derfor, at med den korte tid, der er gået, siden vi havde en socialdemokratisk regering, må man nærmest sige, at det er en lidt hård dom, der fældes over den, hvis der allerede nu skulle være brug for så mange forbedringer, som man ikke nåede i den socialdemokratiske tid. Samtidig må man sige, at det er udtryk for stor tillid til den nuværende regering, at den skulle være i stand til at skaffe de nødvendige midler til disse forbedringer. Det er nemlig alene det, det har drejet sig om, når vi har siddet i tidligere udvalg og drøftet forbedringer, som den socialdemokratiske regering har stillet forslag om. Det er sjældent, om nogen sinde,

sket, at der har lydt røster om, at disse forbedringer ikke skulle gennemføres fuldt ud; der har som regel været ønsker om at komme et lille stykke længere, men så er det ret ofte faldet i hr. Bundvads lod at måtte sige: „Ja men jeg har ikke flere penge, regeringen har ikke stillet flere penge til rådighed for mig.“ Problemet er altså netop, hvor meget man anser for muligt på indeværende tidspunkt at få gennemført, også af økonomiske grunde.

Dertil kommer, at det kræver en betydelig teknisk forberedelse. De, der kender lidt til arbejdet i socialreformkommissionen, ved, at det slet ikke er nemme problemer at løse. Det er nemt at sige, at man ønsker det løst efter de og de retningslinjer, men når man så i detaljer skal til at se på, hvordan det i virkeligheden kan løses på en retfærdig måde, er det ikke små dynger papir, der kommer fra socialreformkommissionen, hvis sekretariat gør et meget dygtigt arbejde for at belyse alle aspekter. Man kan ikke sådan bare en eftermiddag i folketinget sige, at nu vil man have alle disse ting sådan og sådan — sådan har man i hvert fald aldrig tidligere lovgivet. Man har skullet være nogenlunde sikker på, at man nåede frem til noget, der var holdbart ud fra alle synspunkter og havde de rigtige afgrænsninger, som nu engang er nødvendige.

Jeg skal slet ikke komme ind på alle punkter, der foreslås her, for jeg mener ikke, det er noget, der sådan indbyder til politisk strid. Men jeg vil da nævne, at sådan noget som førtidspensionerne er vi alle berørt af med den strukturændring, der finder sted i samfundet, og måske var det muligt at finde frem til, at folk, der når lidt op i alderen og dårligt kan placeres i andet erhverv, ad den vej kan blive hjulpet af samfundet. Men heller ikke det er så ligetil, for det er jo ikke et ønskemål, at folk i en ret tidlig alder skal pensioneres. Ønskemålet må være det, som jeg også forstår regeringen sætter meget ind på, at folk ved omskoling får en mulighed for fortsat at kunne placeres i erhvervs-livet i det daglige liv og virke. Der kan næppe være tvivl om, at det også er de pågældendes eget ønske, og det bør være en menneskeret. Selv om jeg altså siger, at det er noget, vi må overveje, og at der måske kan være brug for det i mange tilfælde, er det ikke just et ønskemål, at man måske